

[Brusvang]

tingelser, der gælder for landbruget i de andre EF-lande.

Overskriften over mit næste afsnit kunne egentlig være: »Det kan nytte noget«. Vi har kun fremsat ganske få finanslovsændringsforslag fra CDs side, men de har været seriøse, og de har været bevidst politiske. Jeg har også kunnet glæde mig over på mit partis vegne at notere, at vi har fået tilslutning fra en række partier, og finansministeren har også udtalt, har jeg noteret mig, at han har set det bevidst politiske sigte med disse forslag, og han har anerkendt, at de virkelig var udvalgt, og at de var få.

Der er ét forslag, jeg særlig må fremhæve, det er det forslag, der blev vedtaget. Det var et forslag, der blev fremsat af fru Yvonne Herløv Andersen. Her viser det sig altså, at når et lille parti har en rigtig tanke og får blik for dette, at nok er der her en sag, som alle, også regeringen, gerne vil støtte, men man synes måske alligevel, at de penge, der skal bevilges – det var her åndssvageforsorgen, det drejede sig om – er så stor en klump, at man ligesom viger lidt tilbage for at påtage sig ansvaret for denne bevilling straks, så kan det altså nytte, at der er nogen, der sætter sig i spidsen. Det gjorde fru Yvonne Herløv Andersen, og til syvende og sidst blev det vedtaget med et meget bredt flertal; der var vist ikke nogen, der stemte imod, så vidt jeg husker.

Jeg vil også gerne nævne det ændringsforslag, vi havde stillet om en større uddannelsesstøtte. Det var begrundet i følgende synspunkter: Vi nærmest skammer os over i CD, at det i dag er sådan, at de unge mennesker skal betale en 15-16 pct. i rente af deres lån til studierne. Det kan ikke være en rimelig ordning. Vi betragter investering i uddannelse som lige så vigtig som investering i maskiner og fabrikker, og vi ønsker en alsidig uddannelse. Det vil jeg gerne understrege, fordi hetzen imod os på dette felt ofte er helt skudt ved siden af. Vi ønsker ikke en uddannelse efter en metode, der er baseret på salmevers eller kongerække, men vi ønsker en uddannelse med kvalitet. Men der er altså ikke det fornødne fornuftige økonomiske grundlag for de unges uddannelse i øjeblikket.

Tilbage til arbejdsløshedsproblemet. Vi har fra CDs side gentagne gange peget på, at vi stemmer gerne for yderligere bevillinger til

den offentlige service. Vi stemmer gerne for, at der bliver ansat noget mere politi – det synes der at være behov for – mere personale ved jernbaner, ved postvæsenet og ved toldvæsenet, specielt moms kontrollen har været alt for overfladisk, og hvem er det til skade for? Det er til skade for de ærlige erhvervsdrivende. De må ærgre sig over at konstatere, at mange af deres kolleger slipper alt for nemt om ved det.

Vi har fra CDs side i vor sommerudtalelse 1976 peget på, at løsningen ikke ligger i at få skabt arbejdspladser til alle de 200.000, det tror vi ikke på kan gøres, men vi har peget på ideen med arbejdsdeling. Derfor kan vi kun glæde os, når vi nu hører, at statsministeren går svanger med tanker om et forslag, hvorefter hver 10. uge skal være fri, og at man i stedet for løn skal have arbejdsløshedsunderstøttelse, skal have dagpenge. Det er muligt, at det er den måde, det skal gøres på. Statsministerens synspunkter er jo ganske parallelle med vore. Det drejer sig altså om en eller anden form for arbejdsdeling her. Jeg nævner ikke dette for at dokumentere, hvem der kom først, for realiteten er nok den, at både de tanker, statsministeren har fremsat, og de tanker, vi har fremsat, sikkert har været tænkt også for 30 år siden. Men nu er de i hvert fald aktuelle, og jeg vil bare dokumentere vor vilje til at arbejde med på dette felt.

Ganske tilsvarende betragtninger kan jeg fremføre vedrørende førtidspensionsideerne. Den 20. august 1975 fremsatte vi til regeringen et forslag om, at man for personer, der er fyldt 55 år, skulle gennemføre en nedtrapning af arbejdstiden fra 40 timer og helt ned til 25 timer, efterhånden som de kom op i årene, og at der skulle være en kompensation fra det offentlige. Det er jo noget af det samme, der ligger i de tanker, som ikke er helt udkrystalliserede endnu i et forslag, men som vi har læst gang på gang fra socialdemokratisk hold, om en efterlønsordning. Vi er meget interesserede i at se et forslag herom. Vi har bare fornemmelsen af, at der måske i den ordning mangler lidt fleksibilitet, idet det, man vil gøre, er fra en bestemt aldersgrænse at lade folk gå helt ud af produktionen, hvor vi altså forestiller os, at det ud fra menneskelige hensyn og overvejelser kunne være værd at se på, om man ikke bare kunne nedtrappe deres arbejdstid meget kraftigt.